

Iskolánk hetedikes osztálya **2025. május 12 – 16.** között a **Felvidéken** járt egy öt napos tanulmányi kiránduláson, a Határtalanul! pályázat keretében. A gyerekeket Hordósné Szalai Krisztina igazgatónő, Zödös Szabolcs tanár úr kísérte, Czuni-Kenyeres Gyöngyvér tanárnő csoportvezetése mellett. „*A bányavárosok, a Szepesség és Gömör kincsei*” nyomába eredtünk, hogy történelmi, irodalmi, kultúrtörténeti, földrajzi, biológiai ismeretszerzés mellett örök élményekre leljünk a határon túli magyar lakta területeken, ismerkedjünk felvidéki magyar iskolásokkal, helyi személyiségekkel, s velük közös program keretében gazdagodjunk.

1. nap: Találkozás Szűcsiben, majd Ecséden, hogy útra keljünk a Felvidékre, 43 tanuló és 5 kísérő tanár, a két iskola immár harmadik éves együttműködésében. Elsőként Somoskő várát látogattuk volna meg. Megnéztük előlről, de csalódva vettük tudomásul, hogy felújítás miatt le van zárva. Támadtuk hátulról és alulról, hogy az erdei úton megtaláljuk a bazalt-zuhatag különleges képződményét. Kellemesen elfáradva haladtunk tovább egy újabb várhoz Fülekre. Itt találkoztunk az idegenvezetőnkkel, Kriszti nénivel, aki mind az öt napon kedves, szerény, segítőkész kalauzunk volt. Beretkén ismert helyi személyiséget, Edit néni kerestük fel a tájházban, aki családja két évszázados gazdálkodási múltjába és történetébe avatott be minket. A Murány-patak áttörésében újabb meredek túra várt ránk, majd estére megérkeztünk a szállásunkra Várhosszúrétre.

2. nap: Reggeli után hosszú útra indultunk a bányavárosok irányába. A közlekedésiek „lekapcsolták” egy bő órára buszunkat, hogy a vezetési adminisztrációval kukacoskodjanak. De mi fegyelmezett utasokként kivártuk, hogy egyszer majd csak odaérjünk Zólyom várába. Balassi Bálint születésének helyén énekelt verssel tisztelegtünk és koszorút helyeztünk el emléktáblájánál. A reneszánsz vár és a város is elszomorító külsőt mutatott, nem marasztalt hosszán bennünket. Még a parkban megnéztük, megmászuk a helyi vasúti műhelyekben készült háborús páncélvonalat. Tovább haladva Selmezbányára érkeztünk. Először felkapaszkodtunk az izzasztó úton a Kálváriára, hogy jutalmul csodás panorámájában gyönyörködjünk a világörökségi védelmet élvező, ezüst bányászatáról híressé vált városnak a Selmeci-hegység ölelésében. Séta a központi téren: Szt. Katalin templom, pestisoszlop, Líceum- Petőfi és Mikszáth iskolája, Óvár, a régi Bányászati Akadémia botanikus kertje. Vacsorára szerencsésen hazaértünk. Elmaradhatatlan röpizés a szállás gyerekbarát füves

udvarán a hegyek alatt. Meseszép! Éjszakába nyúló csevegések, jó hangulatunk ma sem hagyta tanárainkat hamar elaludni.

3. nap: A kirándulás talán legemlékezetesebb napja a szerdai volt! Délelőtt a Gömörhorkai Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola kisdíákjaival találkoztunk. Verseltek, énekeltek nekünk, s mi is viszonztuk a Kézfogás című dal eléneklésével, iskolánk bemutatásával műsorukat. Átadtuk ajándékainkat, nagy örömet szerezve mindenkinek, majd az iskolaudvaron körjátékok, fogócska következett. Gyors barátságok születtek, pompás hangulat, emlékezetes közös kép. Szeretettől könnyes szemekkel, mosolygó arccal búcsúztunk, marasztaló szavak mellett. A falu fölött a Kövirózsa Tanösvény felszíni karsztjelenségeit bemutató tájon víznyelőket, töbröket láttunk, de kosborfélék nyíltak ott. A Gombaszögi-cseppkőbarlang ismét egy UNESCO-s helyszín volt. Ámultunk tátott szájjal a szalmacseppkövek láttán. Tanulmányoztuk a sztalagmit, sztalagtit, sztalagnat képződményeit. A barlang parkjában elköltött „btyus ebéd” mindennél jobban esett. A Fekete-patak völgyi mini tanösvény mentén még lengőhídon is átkelhattunk. A gömri tájon egy városnézéssel zártuk a napot, Rozsnyón ismét a Kálváriáról kezdtük a körbenézést. Csak másztunk és másztunk, a különleges Zsolnay kerámia-képekkel készült stációk között. Tanulmányozhattuk, amint a vöröshangyák a bolyt védelmezik hangyasavval. A Sajó-völgye hosszan tárult elénk a tetőn elért templom elől. Sikerrel teljesített túránkon a fáradság és tapasztalat mellett kullancsokat is gyűjtöttünk. A város hatalmas főterén Andrássy Franciska szobrát és az őrtornyot néztük meg, s a rövid szabadidőben fagyaltozás volt jutalmunk. Az esti jókedvről Rigó Béla bácsi gondoskodott, kézműves gyékényezés közben a hasukat fogták „édeslyányai” és „édesfiai”.

4. nap: A legnehezebb buszos terep következett ezen a napon. Kanyargós utakon szeltük át az Alacsony-Tátrát oda és vissza, de gyomorbad nélkül hoztuk le a napot. Mire felértünk Poprádra, már eső, viharos hideg északi szél rontotta kedvünket. Aggódtunk, hogy a napi terv. Dideregve csodáltuk az artikuláris régi fatemplomot, mint az újabb világörökségi kulturális helyszínt. Esőkabátosan róttuk le tiszteletünket a koszorúkkal Thököly Imre gróf késmárki sírjánál az új evangélikus templomban. Átsétáltunk a Thököly várhoz, meghallgattuk hetedikes lányaink előadásában a Rákóczi-Zrínyi-Thököly család és törökországi száműzetésükből dicsőséges hazahozataluk utáni újra temetésük történetét. A vár udvarán elkészült az elmaradhatatlan csoportkép. Derült az idő és felbukkant Késmárk mögött a havas Tátra egy-egy napsütötte csúcsa. Irány Lőcse, a Szepesség fővárosa! A Szent Jakab templomot, a szégyenketrecet és a városházát nézhettük meg, megemlékeztünk kis előadás keretében Mikszáth híres regényéről, A fekete városról és Jókai A lőcsei fehér asszonyról is. Ahogy haladtunk tovább a viharos időben megálltunk egy gyors látogatásra a csütörtökhelyi „ékszerdoboznál”, amely román stílusú, később a gótikus Szapolyai-kápolnával kibővített, színes ablaküveges templom. Végül a Káposztafalvi-karszton, a Hernád áttörése fölé magasodó Tamásfalvi-kilátó csodálatos panorámájában gyönyörködtünk. Eddigre az idő is kiderült, így a Magas-Tátraig elláttunk. Hazaérkezés előtt egy kis bevásárló szabadprogramot kaptunk Rozsnyón. Vacsora után az elmaradhatatlan rögzítés következett. Este néhányan legyalogoltunk Várhosszúrét központját megnézni.

5. nap: Bizony eljött a pakolás ideje! Ébresztő után a mindennapi szobatisztasági program kibővült az ágynemű lehúzásával is. A szokásos reggeli menü után utoljára gyártottunk magunknak szendvicseket útravalónak, s most is megkaptuk a dobozos üdítőt a nápolyival. Jóska bácsi, szállásadó házigazdánk figyelmes, vendégszerető magyar ember, összegyűjtött minket búcsúszóra. Hoztuk a tőle kapott tanító szavakat a nála szerzett feledhetetlen élményekkel együtt. Az a közös kép nem hiányozhat! Utolsó napunkon először a Szádelői-völgyben tettünk egy túrát a Szád-patak mentén, a cukorsüveg mészkőkúpja mellett, az ördög lábnyomát megőrző barlangszerű mélyedésig. Jó hangulat, nyugalom, patakcsobogás kísért minket. Szerveződött a „búcsú pizzázás”, telefonon kutattuk a jó helyet Kassán. Odaérve a városnézés első állomása a Szent Erzsébet dóm és benne a Rákóczi kriptá. Elhelyeztük az emlékezés és tisztelet koszorúját, elénekelve a Himnuszt. A gótika e kiváló és utólérhetetlen remeke kicsit hosszabban ott tartott bennünket. Sajnos ismét búcsúznunk kellett. Idegenvezetőnk köszönt el, s mi hálás szívvel, nagy szeretettel köszöntük törődését, segítő társaságát. Körbejártuk az orsó alakú főteret: Mihály-kápolna, Orbán-torony, Állami Színház a zenélő szökőkúttal, a Lőcsei-ház, a Miklós börtön után a Rodostói-házhoz értünk. Rákóczi szobránál újabb fényképek készültek, s megnéztük a múzeumban fejedelmünk Rodostóból hazakerült berendezési tárgyait. Kirándulásunk záróeseménye a közös és várva várt pizzázás volt, mely után egy órás szabadidőben ki-ki a maga módján vett búcsút a Felvidéktől. Séta, fagyaltozás, mókás csoportos séta a kedvesekkel, barátokkal, találkozás vidáman zajos végzős helyi diákokkal, s néhányan még megfordultunk Márai szülőházánál és szobránál, s rácsodálkoztunk a körülöttünk lüktető magyar történelem megannyi emléktáblájára is. Késő délután magunk mögött hagyva e hangulatos nagyvárost, már nem bántuk, hogy az útirány hazafelé vezet. Szép volt, jó volt, visszavágyunk!

Ezúton is köszönet Magyarország Kormánya és a Bethlen Gábor Alap támogatásának!

